

حکایة الملک شهریار و أخیه شاه زمان (حکایة الصیاد مع العفریت)

... فَقَالَتْ لَهُ: مَا بِأَنَّكَ خَائِفًا؟ فَقَالَ لَهَا: إِنَّ لِي عَدُوًّا وَأَنَا خَائِفٌ مِنْهُ. فَقَالَتْ الْعُولَةُ: إِنَّكَ تَقُولُ: أَنَا ابْنُ الْمَلِكِ. قَالَ لَهَا: نَعَمْ. قَالَتْ لَهُ: مَا لَكَ لَا تُعْطِي عَدُوَّكَ شَيْئًا مِنَ الْمَالِ فَتُرْضِيَهُ بِهِ؟ فَقَالَ لَهَا: إِنَّهُ لَا يَرْضَى بِمَالٍ وَلَا يَرْضَى إِلَّا بِالرَّوْحِ وَأَنَا خَائِفٌ مِنْهُ وَأَنَا رَجُلٌ مَظْلُومٌ. فَقَالَتْ لَهُ: إِنْ كُنْتَ مَظْلُومًا كَمَا تَزْعُمُ، فَاسْتَعِنَ بِاللهِ عَلَيْهِ فَإِنَّهُ يَكْفِيكَ شَرَّهُ وَشَرَّ جَمِيعِ مَا تَخَافُهُ. فَرَفَعَ ابْنُ الْمَلِكِ رَأْسَهُ إِلَى السَّمَاءِ وَقَالَ: يَا مَنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ، أَنْصِرْنِي عَلَى عَدُوِّي وَاصْرِفْهُ عَنِّي؛ إِنَّكَ عَلَى مَا تَشَاءُ قَدِيرٌ. فَلَمَّا سَمِعَتْ الْعُولَةُ دُعَاءَهُ، أَنْصَرَفَتْ عَنْهُ وَأَنْصَرَفَ ابْنُ الْمَلِكِ إِلَى أَبِيهِ وَحَدَّثَهُ بِحَدِيثِ الْوَزِيرِ.

وَأَنْتِ أَيُّهَا الْمَلِكُ، مَتَى أَمِنْتَ لِهَذَا الْحَكِيمِ قَتْلَكَ أَفَبِحَ الْقَتْلَاتِ، وَإِنْ كُنْتَ أَحْسَنْتَ إِلَيْهِ وَقَرَّبْتَهُ مِنْكَ، فَإِنَّهُ يُدَبِّرُ فِي هَلَاكِكَ. أَمَا تَرَى أَنَّهُ أَبْرَأُكَ مِنْ ظَاهِرِ الْجَسَدِ بِشَيْءٍ أَمْسَكَتَهُ بِيَدِكَ؟ فَلَاتَأْمَنْ أَنْ يَهْلِكَ بِشَيْءٍ تَمْسِكُهُ أَيْضًا. فَقَالَ الْمَلِكُ يُونَانَ: صَدَقْتَ فَقَدْ يَكُونُ كَمَا ذَكَرْتَ أَيُّهَا الْوَزِيرُ النَّاصِحُ، فَلَعَلَّ هَذَا الْحَكِيمُ أَتَى جَاسُوسًا فِي طَلَبِ هَلَاكِي. وَإِذَا كَانَ أَبْرَأَنِي بِشَيْءٍ أَمْسَكَتَهُ بِيَدِي فَإِنَّهُ يَقْدِرُ أَنْ يَهْلِكَ بِي بِشَيْءٍ أَشْمُهُ. ثُمَّ إِنَّ الْمَلِكَ يُونَانَ قَالَ لَوْزِيرِهِ: أَيُّهَا الْوَزِيرُ، كَيْفَ الْعَمَلُ فِيهِ؟ فَقَالَ لَهُ الْوَزِيرُ: ...

- ما بالكَ خائِفًا؟ چه شده می ترسی؟
- ما لك لا تُعْطِي عَدُوَّكَ شَيْئًا مِنَ الْمَالِ فَتُرْضِيَهُ بِهِ؟ تو را چه شده كه چیزی از مالت به دشمنت نمی دهی تا به واسطه آن او را راضی کنی.
- لَا يَرْضَى إِلَّا بِالرَّوْحِ: فقط به جان من راضی می شود.
- إِنَّهُ يَكْفِيكَ شَرَّهُ: او تو را از شرش حفظ می کند.
- يَا مَنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ: ای كه انسان درمانده را پاسخ می دهی و شر و بدی را از او می زدایی، آن هنگام كه تو را می خواند.
- اصْرِفْهُ عَنِّي: او را {شرش} از سرم كم كن.
- انْصَرَفَتْ عَنْهُ: او را رها كرد.
- يُدَبِّرُ فِي هَلَاكِكَ: براي كشتن تو نقشه می كشد.
- أَمَا تَرَى أَنَّهُ أَبْرَأُكَ مِنْ ظَاهِرِ الْجَسَدِ بِشَيْءٍ أَمْسَكَتَهُ بِيَدِكَ: آیا ندیدی كه تو را از ظاهر بدنت با چیزی درمان كرد كه تو آن را به دست گرفتی؟
- لَا تَأْمَنْ أَنْ يَهْلِكَ بِشَيْءٍ تَمْسِكُهُ أَيْضًا: پس مطمئن نباش/ از او در امان نباش؛ چرا كه او با چیزی كه آن را می گیری تو را نیز می كشد.
- صَدَقْتَ: راست گفתי

✚ إِنَّهُ يَقْدِرُ أَنْ يُهْلِكَنِي بِشَيْءٍ أَشْمُهُ: حتما او می تواند مرا با چیزی که آن را می بویم، بکشد.

✚ كَيْفَ الْعَمَلُ فِيهِ؟: با او چه کنم؟

إعداد: السيدة آقاجاني
مستوى المتعلم: متوسط ومتقدم

<https://telegram.me/mahadalzad>

<http://www.arabnet.ir>